

אזכרה ללוי אשכול

בטקס האזכרה הממלכתית, בי כלאת 19 שנה למותו של לוי אשכול, ראש הממשלה השלישי של מדינת ישראל, נערך אתמול בהלקת גדולי האומה שבהר הרצל בירושלים. בטקס השתתפו ראש הממשלה יצחק שמיר, יו"ר הכנסת שלמה הלל, נשיא בית המשפט הישעון השופט מאיר שמגר, הי ומטכ"ל רב-אלוף דן שומרון, הי במקביל הכללי של המשטרה דוד קראוס והשרים שמעון פרס, יצחק רבין, משה שחל, שושנה ארבליי אלמולינו, אהוד שרון, גד יעקבי, חיים בר-לב, יגאל אלון, יצחק ורדיק נחמקין, יום הזיכרון.

In Memoriam

On the 19th anniversary of the death of prime minister Levi Eshkol, a memorial ceremony was held yesterday at Mt. Herzl in Jerusalem. Attending the ceremony were Prime Minister Shamir, Foreign Minister Peres, Defence Minister Rabin, Knesset Speaker Shlomo Hillel, Chief of General Staff Dan Shomron, and others.

לוי אשכול ז"ל, 19 שנה למותו. האיש ששינה את מפת המזרח התיכון, אבל גם עם ברט שחור ובטלדוס, לא נראה קרבי במיוחד. לדעת יוסי שריד הוא היה גם בין הראשונים שהתפכחו מאופוריית הנצחון. הבין שהשטחים יכולים להיות גחלים לוחשות

אשכול. מה הוא היה אומר?

מאת חיים שיבי

רס, לא נראה קרבי במיוחד, עמד בראשות הממשלה כימי ירוש לים של זהב. יוסי שריד, פעם - בעידן ההוא - דובר מפא"י. אשכול היה אחד הביטויים של הטרנד היהודי-הישראלי: הבנה של מה שעומד לקרות לנו, זפתו של לא לעשות דבר. הוא היה בין המשתחררים הראשונים מאופוריית הנצחון של 67, בין הראשונים שהבינו כי השטחים יכולים להיות גחלים לוחשות - אבל מן ההבנה הזאת לא יצא דבר.

מה הוא היה אומר, לוי אשכול בן רבורה, לו היה חוזר אלינו השבוע, ומשקיף על ירושלים המרברת בשני קולות אל מזכיר המדינה של ארה"ב? מה הוא היה אומר על האש בשטחים ועל האש שמבית? 26 לפברואר 1987, יום השנה ה-19 למותו של לוי אשכול: תזכורת למנהיגות מפייתת, מנהיגות צנועה, מנהיגות של קול אחד. תזכורת לעידן ההוא: בלי שטחים, בלי טלוויזיה, עם לירות מפותחות ומנהיג נטול כריזמה - אבל אנשי כל כך. בין מאות קטעי הארכיון בתיק לוי אשכול ז"ל אני מוצא קטע אחד כתוב בסגנון סוכנות, קטע עכשווי למדי: "ה' צעירים ושקולניק עימם מצאו להם אכסניה זמנית בביתו של מוכתר הכפר הערבי קלנריה. ממול, בראש ההר, יקמו בעתיד הקרוב את משכנם. ובינתיים, יש ליצור יש מאין, בעוד השכנים הערביים אינם טומנים ידם בצלחת. שקולניק רואה כיצד ראש הבורתו, מאיר רוטנברג, שנודע בכינויו 'מלך המערך', סוטר בחזקה על פניו של ערבי, המזהיר את 'הפולשים' מפני מעבר באדמותיו. אחר כך מסביר 'המלך' שאם אין מגיבים כאן מהר ובכוח, נידון אנה למות...". תזכורת אשכול: מי שמנסה עכשיו לשנות פעם נוספת את מפת המזרח התיכון, עובר על המפה שעשתה ממשלת 'שמרון המסכן', ממשלת לוי אשכול. האיש, שגם עם ברט שחור ובטלד-

HAKOL ALLENTOWN, PA MONTHLY

228 FEB - 88

Disturbances in the West Bank and Gaza, what to do?

The caller called late at night: "I don't like what's happening on the West Bank and in Gaza." Silence on the writer's part. "What are you people going to do about it?" "You people," the so-called monolithic Jewish people. "You better do something about it!" End of conversation. But not an end to "the problem." The problem is that as Yosef Goell observes in The Jerusalem Post "we can neither look forward to annexing all the territories, nor can we afford to withdraw from them in safety." "Since this means that the occupation will have to continue into the indeterminate future, it is essential that we focus our attention much more on how to manage such a less than perfect situation, than on the opposing, totally unrealistic, utopias propounded by the annexationists or the instant 'withdrawalists'." Goell does not believe that the Minister of Defence can both ensure Israel's military security and supervise Israel's continued presence in the territories. "What is needed is a special,

separate framework at the top to set occupation policy and oversee all aspects of its implementation." "In this democratic country, the army takes orders from political overlords. And no one in the political echelons that determine occupation policy and oversee its implementation was that interested in devoting much time, energy or ingenuity to the actual conduct of the occupation—not as long as the occupied Palestinians were not raising the roof." "In seeking to restore needed emphasis to the pragmatic center," concludes Goell, "and to turn back from the divisive dominance of the extremes over our lives, we should take a page out of the tragic history of the Palestinian national movement. It is because their leaders have insisted for the past 50 years on getting 100% of this disputed country that they have ended up with nothing." Ben Wattenberg writes in the New York Post that conflict is the Arabs' choice, but it's the Israelis who get the blame. "It is in the nature of things that television video clips showing demonstrators confronting soldiers will impart sympathy to the demonstrators. The demonstrators are the

apparent underdogs." "Israel not an underdog? Israel has a Jewish population of 3.5 million. Opposing Israel are 23 Arab states, with a combined population of 180 million. Right now, the Saudis are publicly urging the Iranians to lay off Iraq and join the fight against Israel." "Which leads to geopolitics. It is easy to say that all the Palestinians want is their own state. But the Palestinians were offered a state by the United Nations in 1948. They rejected it." "From 1948 to 1967, Jordan ruled the West Bank and the West Bank residents did not then ask for a separate Palestinian state nor would Jordan have allowed it." "The Camp David Accord in 1978 offered an 'autonomy', which would have led to some sort of nationhood. Rejected." "Today the Palestine Liberation Organization still demands all of Israel." "The Israelis won't negotiate their own demise with the PLO, but, despite some Israeli foot-dragging, they are willing to negotiate with Jordanians whose delegation would contain activist

pen; that from that moment on, Arabs knew only one word, "And not just from that moment. Had the Arabs accepted the partition of 1947, Israel would be a fragment of what it is today, and very likely a memory." "Had the Arabs been satisfied with the pre-June 1967 boundaries—the boundaries they now say they want—there would have been no Six-Day War." "The one time an Arab leader said yes—Anwar el-Sadat—Israel gave him everything he wanted." "The critics of Israel pretend to know nothing of this. They mount a moral attack on the Jewish state, many of them equating Israel with South Africa—as if the blacks had gone to war against the whites and had vowed to destroy them. It is a profoundly vicious analogy, without a scintilla of factual basis, but like all big lies it grows and grows." "What if these moral critics had their way? Suppose there was a Palestinian state in Gaza and the West Bank? Does anybody believe the Arabs would be free? There's not a free Arab state in the world: "Self-determination" is nothing more than a code word for the right to be ruled by a dictator of your own race. But the moral critics of Israel could sleep, close the book on the Middle East—as they have on Vietnam, Cambodia, and black Africa." "If Israel becomes history—well, that's the price of sleep."

Continued on page 10